

tingelse for Opnaaelse af Valgret til en af Statens lovgivende Forsamlinger. Vi har nu imidlertid hørt, at den højtærede Trafikminister ønsker at opretholde et saadant Forhandlingsretsprivilegium; og jeg skal ganske kort forsøge at belyse den højtærede Ministers Begrundelse af dette Ønske.

Maa jeg først fremhæve, at „Forhandlingsretten“ er et meget betydeligt Gode, der tilsikrer den Forening, der har „Forhandlingsret“, følgende: 1) at Ud-kast til Lovændringer og til visse Regula-tiver eller Instruksler, naar saadanne forberedes af Administrationen, skal tilstilles Organisationerne til Drøftelse — det findes i Forhandlingsreglerne § 2 og § 7; 2) at Organisationerne ikke blot har Ret til at fremsende skriftlig Henvendelse til Administrationen, men har Krav paa at faa skriftligt Svar, endog indenfor en vis Tidsfrist — det findes i § 3; 3) at mundtlig Forhandling skal finde Sted, naar Organisationerne forlanger det — det findes i § 3 og § 8; 4) at Sager, om hvilke der ikke er opnaaet Overenskomst ved For-handling med Administrationen, skal fore-lægges Ministeren, naar Organisationerne forlanger det — det findes i § 4; 5) at Administrationens Indvendinger, naar en Sag indankes for Ministeren, skal fore-lægges Organisationerne, og at der skal gives Organisationerne Adgang til at besvare Indvendingerne — det findes ogsaa i § 4. Endelig 6) at Henvendelser til Admini-strationen fra Foreninger, der ikke har Forhandlingsret, skal tilstilles den aner-kendte Organisation til Erklæring, før Ad-ministrationen kan træffe Afgørelse i Sagen.

Se, her er virkelig Tale om Realiteter, og hvorledes kan den højtærede Minister i Betragtning heraf udtale — Sp. 1033 —: „Dette“ — at Forhandlingretten gives til en bestemt Organisation —“ forhindrer jo ikke, at de enkelte Grupper kan gøre deres Interesser gældende, idet Etatsudvalget og Administrationen kan tilkalde et Medlem af den Gruppe, der i det givne Til-fælde er interesseret“. Jo, det er en dejlig Adgang til at gøre sine Interesser gældende! Denne Adgang er jo kun aaben, hvis Administrationen, eller maaske endog kun den begunstigede Forening, al-lernaadigst vil tilkalde et Medlem af den udenforstaaende Organisation! Den Ret er ikke meget værd.

Den højtærede Minister siger paa samme Sted: „Særforeningerne har saa-ledes ikke ved Forhandlingsrettens Ind-

førelse mistet nogen Ret, de havde i For-vejen“. Hvad er dog dette for en Argu-mentation! Vil den højtærede Minister anvende den samme Begrundelse overfor de Vælgere, der aldrig er blevet selv-skrevne Vælgere til Landstinget? Disse har ingenting mistet! Har de derfor intet at beklage sig over? Sandheden er, at Forhandlingsreglerne er et stort Gode, som enhver ansat burde nyde godt af, men at Reglerne for Forhandlingsretten er lavede saaledes, at Staten derved kan bidrage til at affolke de upolitiske faglige Foreninger af ansatte til Fordel for den privilegerede Organisation, der gennem sin Ydelse af Bidrag til Førelse af private Arbejders Lønkamp har paataget sig et bestemt klassepolitisk Præg.

Den højtærede Minister udtalte end-videre — Sp. 1033 —, at „man maatte anse det for hensigtsmæssigt af Hensyn til Forhandlingsreglernes Betydning, at saa mange som muligt samledes i Hovedorgani-sationerne“. Maa jeg minde om, at For-handlingerne ifølge Reglernes § 2 bl. a. skal dreje sig om Personalernes Rettig-heder og Pligter, om Regulativer og In-struksler, om Lønningsregler, om den regle-mentsmæssige Arbejdstid, om de ansattes personlige og retslige Stilling i Etaten o. l. Men har f. Eks. en faguddannet Lokomotivmand eller en ældre Togbetjent, der har maattet gennemgaa en Række Prøver for at naa sin Stilling, paa noget eneste Punkt føles Interesse med den ikke-faglærte Kolonnearbejder eller med den unge Portør? Er det ikke et ganske falsk Billede eller Resultat, der naas ved Forhandling med en Organisation, i hvil-ken det store Antal af ikke-faglærte og unge Folk ganske dominerer de faglærte og ældre Folk. Jeg mener omvendt, at et godt Resultat kun kan naas ved For-handling med Repræsentanter for Inter-esser, der nogenlunde falder sammen.

Den højtærede Minister sagde end-videre — Sp. 1033 —, at man ved Ind-førelse af Forhandlingsreglerne i 1910 „gik ud fra de bestaaende Forhold“. Nej, det gjorde man netop ikke. Man forsømte med en mig uforstaaelig Letsindig-hed at træffe Forholdsregler, der sikrede Staten, at det bestaaende med Hensyn til de enkelte Foreninger vedblivende blev bestaaende. Man forsømte at sikre sig, at de enkelte begunstigede Organisationer ikke, naar først de havde faaet Forhand-lingsretten — der jo selvfølgelig sikrer dem en glimrende Reklame til Erhvervelse af Medlemmer —, optog helt nye, f. Eks.